A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2010. május 20.*

A C-583/08. P. sz. ügyben,

Christos Gogos, az Európai Bizottság tisztviselője (lakóhelye: Waterloo [Belgium], képviselik: N. Korogiannakis és P. Katsimani dikigoroi)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2008. december 22-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviseli: J. Currall, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. I. Anestis dikigoros, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: görög.

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök, E. Levits, A. Borg Barthet (előadó), J.-J. Kasel és M. Safjan bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. január 28-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2010. március 4-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével C. Gogos az Elsőfokú Bíróság T-66/04. sz., Christos Gogos kontra Bizottság ügyben 2008. október 15-én hozott ítéletének (a továbbiakban: megtámadott ítélet) a hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel az Elsőfokú Bíróság elutasította az A 7 besorolási fokozat 3. fizetési fokozatába besoroló, az Európai Közösségek Bizottsága által hozott határozat (a továbbiakban: besorolási határozat) megsemmisítése iránt benyújtott keresetét, illetve a besorolási határozat ellen a kinevezésre

jogosult hatóságnál benyújtott panaszra vonatkozó, 2003. november 24-i határozat (a továbbiakban: panaszra vonatkozó határozat) megsemmisítését kéri.

Jogi háttér

2 Az Európai Közösségek tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 3. cikkének a jelen jogvitát kiváltó tényállás időpontjában hatályos szövege a következőképpen rendelkezik:

„(1) A [...] kiválasztott pályázókat az alábbiak szerint kell kinevezni:

– az A besorolási osztályba tartozó tisztviselőket […]: a besorolási osztályuk […] kezdő besorolási fokozatába

2. Azonban a [kinevezésre jogosult hatóság] a következő korlátozásokkal eltérhet az [(1) bekezdésben] említett rendelkezésektől:

[...]

b) az [A 1, A 2, A 3 és LA 3 besorolási fokozattól] eltérő más besorolási fokozatok esetén:

– a megüresedő beosztásokba történő kinevezések legfeljebb egyharmadáig,

– az újonnan létrehozott beosztásokba történő kinevezések legfeljebb feléig.

[...]”

3 A személyzeti szabályzat 32. cikkének első és második albekezdése előírja:

„A tisztviselőt a besorolási fokozatának első fizetési fokozatába kell felvenni.

A kinevezésre jogosult hatóság azonban az érintett személy képesítésének és különleges tapasztalatának figyelembevételével besorolási fokozatában további szolgálati idő figyelembevételét is engedélyezheti; ez nem haladhatja meg az A 1–A 4, LA 3 és az LA 4 besorolási fokozatban a 72 hónapot, illetve az egyéb besorolási fokozatokban a 48 hónapot.”

4 A szabályzat 45. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tisztviselők kizárólag versenyvizsga alapján helyezhetők át egyik szolgálattól egy másikhoz, vagy léptethetők elő egyik besorolási osztályból egy másikba."

5 A szabályzat 46. cikkének első bekezdése értelmében:

„Egy magasabb besorolási fokozatba kinevezett tisztviselő új besorolási fokozatában olyan szolgálati idővel rendelkezik, amely megfelel a korábbi besorolási fokozatában elért feltételezett fizetési fokozattal azonos vagy afeletti feltételezett fizetési fokozatnak, továbbá jár számára új besorolási fokozatának kétéves növekménye."

6 A szabályzat 91. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„Az Európai Közösségek Bírósága rendelkezik hatáskörrel a Közösségek és az e személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személy között keletkező minden olyan jogvita tekintetében, amely az adott személyt a 90. cikk (2) bekezdésének értelmében hátrányosan érintő intézkedés jogszerűségére vonatkozik. A Bíróság a pénzügyi természetű jogviták terén teljes körű mérlegelési jogkörrel rendelkezik."

A jogvita előzményei

7 A jogvita alapját képező tényállás a megtámadott ítéletben a következőképpen szerepel:

„4 Az 1981 óta az Európai Közösségek alkalmazásában álló felperest, Christos Gogos-t 1986. október 1-jén a Bizottság vette fel a B besorolási osztály 5 besorolási fokozatának 1. fizetési fokozatába tisztviselőként.

5 1997-ben a felperes részt vett a B besorolási osztályból A besorolási osztályba történő áthelyezést lehetővé tévő COM/A/17/96 belső versenyvizsgán. A »Versenyvizsgán való részvétel feltételei« rovatban az szerepelt, hogy a versenyvizsgán azok a tisztviselők és ideiglenes alkalmazottak vehetnek részt, akik a B besorolási osztály valamelyik [besorolási] fokozatába tartoznak, és e besorolási osztályban legalább hétéves szolgálati idővel rendelkeznek. A »Felvételi követelmények« rovatban meghatározták, hogy a kinevezés főszabály szerint a szakmai előmenetel kezdő besorolási fokozatába történik.

6 Az 1997. december 15-i levéllel a versenyvizsga felvételi bizottságának az elnöke arról a határozatról tájékoztatta a felperest, hogy nem vették fel az alkalmassági listára, mivel a szóbeli vizsgán az 50 pontszámból 24-et ért el, holott a megkövetelt minimumpontszám 25 volt.

7 A felperes által benyújtott keresetet követően az Elsőfokú Bíróság a T-95/98. sz., Gogos kontra Bizottság ügyben 2000. március 23-án hozott ítélettel (EBHT-KSZ 2000., I-A-51. és II-219. o.) különösen azzal az indokkal semmisítette meg a felvételi bizottság határozatát, hogy a vitatott versenyvizsga szóbeli részén [ez utóbbi] nem tudta biztosította valamennyi pályázó egyenlő bánásmódját.

8 Következésképpen a Bizottság 2000. szeptember 25-én újabb szóbeli vizsgára hívta be a felperest. Mivel ez utóbbi e vizsgát nem tette le sikeresen, újabb keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz, amelyet T-97/01. ügyszám alatt vettek nyilvántartásba. A felek közötti egyezséget követően a Bizottság vállalta a COM/A/17/96 kiválasztási eljárás kivételes és kizárólag a felperes előnyére történő meghosszabbítását (lásd az Elsőfokú Bíróság T-97/01. sz., Gogos kontra Bizottság ügyben 2002. október 21-én hozott végzését). A felperes tehát egy harmadik szóbeli vizsgán vett részt, amelyre 2002. november 8-án került sor.

9 2002. november 15-én a Bizottság tájékoztatta a felperest, hogy sikerült e vizsgája, és hogy neve felkerült a COM/A/17/96 versenyvizsga alkalmassági listájára.

10 Ezt követően a felperest 2003. április 1-jével tisztviselővé nevezték ki, és a Regionális Politikai Főigazgatósághoz osztották be, vagyis oda, ahol az 1986. évi felvételétől kezdve B besorolási osztályban tisztviselőként dolgozott.

11 2003. március 31-én a felperest tájékoztatták a […] kinevezési hatóság azon határozatáról, hogy 2003. április 1-jétől az A 7 besorolási fokozat 2. fizetési fokozatába sorolják be […].

12 A szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének megfelelően a felperes 2003. június 30-án panaszt nyújtott be a [besorolási] határozat ellen. Panaszának alátámasztására a szabályzat 31. és 45. cikkének, az EK 233. cikknek, az egyenlő bánásmód elvének, valamint a felek között a T-97/01. sz. ügy keretében létrejött megállapodásnak a megsértésére hivatkozik. Azzal érvelt, hogy a szóban forgó versenyvizsga sikeres letétele időpontjának az első szóbeli vizsga időpontját, vagyis 1997. december 15-ét kell tekinteni, mivel a versenyvizsga eljárást számára ismét megnyitották. Végül azzal érvelt, hogy figyelembe véve a releváns szakmai tapasztalatának azon típusát, amelyet elég nehéz találni, 2002. január 1-jével az A 6 besorolási fokozatba kellett volna őt besorolni azon oknál fogva, hogy a COM/A/17/96 belső

versenyvizsga sikeres résztvevőinek az A 6 besorolási fokozatba történő első előléptetése már 2001. január 1-jén megtörtént, és hogy azok nem többsége már 2003-ban elérte ezt a besorolási fokozatot.

13 Ezt a panaszt a kinevezésre jogosult hatóság a 2003. november 24-i határozatával elutasította […]. E határozat értelmében a szabályzat 31. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazandó a jelen ügyben, mivel az kizárólag az új tisztviselőkre vonatkozik. Nem lehet tehát alkalmazni a felperesre, aki már B besorolási osztályban tisztviselő volt. Mindenesetre az aktája nem tartalmazott semmi rendkívülit azon öt kritériumra – az egyetemi végzettség, a szakmai tapasztalat időtartama és minősége, a szakmai tapasztalatnak a betöltött posztra való megfelelősége és a szakmai tapasztalat munkaerőpiacon fennálló különlegessége – tekintettel, amelyeket a tisztviselők szolgálatba lépésekor végzett besoroláskor alkalmaznak. Ellenkezőleg, a kinevezésre jogosult hatóság úgy vélte, hogy a felperes besorolási és fizetési fokozatát helyesen számították ki a személyzeti szabályzat 46. cikke alapján."

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

8 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. február 18-án benyújtott keresetlevelével C. Gogos a besorolási határozat és a panaszra vonatkozó határozat megsemmisítését, valamint azt kérte, hogy a Bizottságot kötelezzék a költségek viselésére, vagy másodlagosan a felek maguk viseljék a saját költségeiket.

9 Keresetének alátámasztására a felperes fő kereseti kérelmében a személyzeti szabályzat 31. cikke (2) bekezdésének a megsértésére hivatkozik. Ezenkívül azzal érvel, hogy e rendelkezés javára történő alkalmazásának az elutasításával a kinevezésre jogosult hatóság következésképpen megsértette az EK 233. cikket, valamint az egyenlő bánásmód, a méltányosság, a gondos ügyintézés és az előmenetelre való jog elvét.

10 Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt a megtámadott ítélet 30. pontjában megjegyezte, hogy bár a személyzeti szabályzat 45. cikke (2) bekezdésének és 31. cikke (1) és (2) bekezdésének szó szerinti értelmezése nem tiltja meg, hogy az említett 31. cikk (2) bekezdése alapján valamely tisztviselőt az előmeneteli rendszer magasabb besorolási fokozatába nevezzenek ki, amennyiben sikerül a magasabb besorolási osztályba történő előléptetésre irányuló belső versenyvizsga, e rendelkezések szerkezete és célja ezzel ellentétes. Az Elsőfokú Bíróság az ugyanezen ítélet 35. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy ez utóbbi rendelkezés nem alkalmazandó a felperes helyzetére.

11 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően a megtámadott ítélet 36. pontjában azon a véleményen volt, hogy még ha az említett rendelkezés alkalmazandó is lenne a jelen ügyben, az nem keletkezet a felperes számára olyan jogot, hogy A 6 besorolási fokozatba sorolják be. Az Elsőfokú Bíróság ugyanezen ítélet 41. pontjában megállapította, hogy a Bizottság a személyzeti szabályzat 31. cikkének rögzített keretén belül széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik mind annak vizsgálatára, hogy az állás megkövetelheti-e különös képesítéssel rendelkező tisztviselő felvételét, vagy hogy ez utóbbi rendkívüli képesítéssel rendelkezik-e, mind e megállapítások következményeinek a vizsgálatára. Az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 42. cikkében arra a következtetésre jut, hogy értékelését nem helyettesítheti a kinevezésre jogosult hatóság értékelésével, tehát annak vizsgálatára kell szorítkoznia, hogy nem sértettek-e meg lényeges eljárási szabályokat, hogy a kinevezésre jogosult hatóság a határozatát nem pontatlan vagy hiányos tényállásra alapította-e, vagy hogy a határozatot nem hatáskörrel való visszaéléssel, nyilvánvaló értékelési hiba elkövetésével vagy nem elégtelen indokolással hozták-e.

12 Az Elsőfokú Bíróság, miután megjegyezte, hogy a felperes nem nyújtott be semmiféle bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy ez a helyzet, a megtámadott ítélet 44. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy azok a szabálytalanságok, amelyeket a felperes szerint a Bizottság elkövetett a felvételének a kezelése során, legyen az akár az EK 233. cikk, akár az egyenlő bánásmód, a méltányosság, a gondos ügyintézés vagy az előmenetelre való jog elvének a megsértése, nem lehettek hatással a besorolási határozat felperes által vitatott jogszerűségére.

13 Az Elsőfokú Bíróság ezenkívül a megtámadott ítélet 45. pontjában úgy véli, hogy – mivel az újonnan felvett tisztviselő képesítése kivételes jellegének az értékelése nem történhet absztrakt módon, hanem azt azon állásra tekintettel kell elvégezni, amelyre a felvétel történt – az értékelésnek eseti jellege van, amely kizárja azt, hogy a felperes érvényesen hivatkozhasson az egyenlő bánásmód elvére.

14 Végül a megtámadott ítélet 47. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy – bár egy új szóbeli vizsga felperes számára történő szervezésének lehet hatása azon időpont késletetésére, amikor az A besorolási osztályba előléphet, valamint azon időpont késleltetésére, amikor megszerzi a személyzeti szabályzat 45. cikke értelmében az A 6 besorolási fokozatba történő előléptetéshez szükséges minimum kétéves szolgálati időt az A 7 besorolási fokozatban, esetlegesen megfosztva a felperest azon lehetőségtől, hogy korábban felvegyék az A besorolási osztályba, és hogy figyelembe vegyék a következő előléptetéseknél – a felperes nem nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz erre irányuló vagyoni kártérítés iránti kérelmet.

15 Miután megállapította, hogy a jogvita keletkezését a Bizottság magatartása, amely a felperes számára három szóbeli vizsga megszervezését tette szükségessé, segítette elő, az Elsőfokú Bíróság az eljárási szabályzata 87. cikkének 3. §-a alapján a Bizottságot kötelezte a saját, valamint a felperes költségeinek a viselésére.

A felek kérelmei

16 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a besorolási határozatot, valamint a panaszra vonatkozó határozatot;

– a Bíróság korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolva ítéljen meg a fellebbező számára 538 121,79 euró összegű kártérítést a Bizottságnak a besorolási határozat elfogadásában megnyilvánuló jogellenes magatartása folytán őt ért gazdasági jellegű kár megtérítése címén, amely kár a személyzeti szabályzat reformja következtében a fellebbező egész élete során éreztetni fogja hatásait;

– a Bíróság ítéljen meg 50 000 euró összegű kártérítést azon késedelemért, amellyel az elsőfokú határozatot meghozták;

– a Bíróság a Bizottságot kötelezze az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a fellebbezési eljárás folyamán felmerült költségek viselésére.

17 A Bizottság mind a fellebbezésnek, mind a fellebbező eljárás túlzott időtartamára alapított kártérítési kérelmének az elutasítását, valamint a fellebbező költségek viselésére való kötelezését kéri.

A fellebbezésről

18 A fellebbezésének az alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a megtámadott ítéletre vonatkozó indokolási kötelezettség megsértésére, a másodikat pedig az Elsőfokú Bíróság az által elkövetett tévesen jogalkalmazására alapítja, hogy elmulasztotta arra vonatkozó korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolni, hogy számára hivatalból megítélje az előmenetel sérelméhez kapcsolódó kártérítést. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás túlzott időtartama miatt kér kártérítést.

Az első jogalapról

A felek érvei

19 Az első jogalapjával a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a fellebbező által az ez utóbbi előtt hivatkozott, megsemmisítésre vonatkozó hat jogalapból ötöt elmulasztott megvizsgálni, és hogy elégtelenül indokolta mind a besorolási határozat, mind a panaszra vonatkozó határozat ellen indított keresetének az elutasítását.

20 Különösen azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy indokolás nélkül és teljesen önkényes érveléssel utasította el az EK 233. cikknek, az egyenlő bánásmód elvének, a méltányosság elvének, a gondos ügyintézés elvének és az előmenetelre való jog elvének a megsértésére alapított, megsemmisítésre vonatkozó jogalapokat.

21 A fellebbező továbbá azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróságnak az egyenlő bánásmód elvének a figyelmen kívül hagyására alapított jogalapot önmagában kellett megvizsgálnia, anélkül hogy az ilyen vizsgálat a személyzeti szabályzat 31. cikkének (2) bekezdésében kimondott feltételek vizsgálatától függne.

22 A Bizottság azzal érvel, hogy e jogalap elfogadhatatlan. Véleménye szerint C. Gogos az elsőfokú eljárásban csak egyetlen, a személyzeti szabályzat 31. cikke (2) bekezdésének a megsértésére alapított, megsemmisítésre vonatkozó jogalapot hozott fel, és a többi rendelkezésre, valamint elvre csak járulékosan hivatkozott. Azáltal, hogy a fellebbezés során e kiegészítő érveket kívánja önálló megsemmisítési jogalapokként felhozni, valójában a fellebbező új jogalapokra hivatkozik.

A Bíróság álláspontja

– Az elfogadhatóságról

23 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy amint a Bíróság eljárási szabályzatának az 118. cikkével összefüggésben értelmezett 42. cikke 2. §-ának első albekezdéséből kitűnik, a fellebbezésben nem lehet új jogalapot felhozni.

24 Azonban, amint a főtanácsnok az indítványának a 33. pontjában megjegyezte, e rendelkezések célja az említett eljárási szabályzat 113. cikkének 2. §-ában előírtaknak megfelelően annak elkerülése, hogy a fellebbezésben megváltoztassák az Elsőfokú Bíróság előtti jogvita tárgyát (lásd ebben az értelemben a C-136/92. P. sz., Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ügyben 1994. június 1-jén hozott ítélet [EBHT 1994., 1981. o.] 57–59. pontját; a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet (EBHT 2005., I-5425. o.) 165. pontját; a C-229/05. P. sz., PKK és KNK kontra Tanács ügyben 2007. január 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-439. o.] 66. pontját, valamint a C-202/07. P. sz., France Télécom kontra Bizottság ügyben 2009. április 2-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-2369. o.] 60. pontját).

25 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy – amint a főtanácsnok az indítványának a 34. pontjában megjegyezte – C. Gogos az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetlevelének jelentős részében az EK 233. cikket, valamint az egyenlő bánásmód, a méltányosság, a gondos ügyintézés és az előmenetelre való jog elvét említi.

26 Fellebbezésének keretében a fellebbező azt kifogásolja, hogy a megtámadott ítélet nem vette kielégítően figyelembe az érvelése azon alapvető részeit, amelyeket az elsőfokú eljárásban fejtett ki, és azt kéri a Bíróságtól, hogy vizsgálja meg azt, hogy az Elsőfokú

Bíróság az ítélet indokolásával kapcsolatban előírt jogi követelményeknek megfelelő módon vizsgálta-e meg azokat a bizonyítékokat, amelyeket hozzá benyújtottak.

27 Ezért meg kell állapítani, hogy a fellebbezés első jogalapjának nincs olyan hatása, hogy az Elsőfokú Bíróság által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulna a Bírósághoz.

28 Következésképpen az említett jogalapot elfogadhatónak kell tekinteni.

– Az ügy érdeméről

29 Emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság elsőfokú eljárásban hivatkozott jogalapra való válaszának a hiánya lényegében az Európai Unió Bírósága alapokmányának – amely az ennek a 53. cikke első bekezdése alapján alkalmazandó az Elsőfokú Bíróságra – a 36. cikkéből és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 81. cikkéből eredő indokolási kötelezettség megsértésére való hivatkozáshoz vezet (lásd ebben az értelemben a C-283/90. P. sz., Vidrányi kontra Bizottság ügyben 1991. október 1-jén hozott ítélet [EBHT 1991., I-4339. o.] 29. pontját és a C-197/99. P. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-8461. o.] a 83. cikkével összefüggésben értelmezett 80. pontját).

30 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az indokolási kötelezettséget illetően az Elsőfokú Bíróság nem köteles olyan magyarázatot adni, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet, és az indokolás lehet közvetett is, amennyiben lehetővé teszi az érdekelt felek számára, hogy megismerjék érvelésük Elsőfokú Bíróság általi elutasításának okait, és lehetővé teszi a Bíróság számára a felülvizsgálat elvégzését (lásd többek között a C-16/07. P. sz., Chetcuti kontra Bizottság

ügyben 2008. október 9-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-7469. o.] 87. pontját és a C-440/07. P. sz., Bizottság kontra Schneider Electric ügyben 2009. július 16-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-6413. o.] 135. pontját).

31 A jelen ügyben a megtámadott ítéletből világosan kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság válaszolt a fellebbező azon érvelésére, miszerint azáltal, hogy megtagadták tőle a személyzeti szabályzat 31. cikke (2) bekezdésének javára történő alkalmazását, a Bizottság megsértette az EK 233. cikket, valamint az egyenlő bánásmód, a méltányosság, a gondos ügyintézés és az előmenetelre való jog elvét.

32 Miután ugyanis az Elsőfokú Bíróság elutasította a személyzeti szabályzat 31. cikke (2) bekezdésének a megsértésére alapított panaszt, a megtámadott ítélet 44. pontjában megjegyezte, hogy „azok a szabálytalanságok, amelyeket a felperes szerint a Bizottság elkövetett a felvételének a kezelése során, legyen az akár az EK 233. cikk, akár az egyenlő bánásmód, a méltányosság, a gondos ügyintézés vagy az előmenetelre való jog elvének a megsértése, nem lehettek hatással a besorolási fokozatba történő besorolásról szóló határozat felperes által vitatott jogszerűségére".

33 Így meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet indokolásából következik, hogy az Elsőfokú Bíróság a szóban forgó panaszokat ugyanazon okokból utasította el, mint amelyekre a személyzeti szabályzat 31. cikke (2) bekezdésének a megsértésére alapított panasz elutasítása érdekében támaszkodott.

34 Ami a fellebbező azon érvelését illeti, miszerint az Elsőfokú Bíróságnak az egyenlő bánásmód elvének a megsértésére alapított jogalapot önmagában kell megvizsgálnia, meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 45. és 46. pontjában világosan kifejti azokat az okokat, amelyek miatt az említett bíróság úgy vélte, hogy ezen elv nem teszi lehetővé a fellebbezőnek az előmeneteli rendszer magasabb besorolási fokozatába történő besorolását.

35 Az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróság más érdemi következtetésre jutott, mint a fellebbező, még nem jelenti azt, hogy a megtámadott ítélet az indokolás hiánya miatt jogellenes volna (a C-362/05. P. sz., Wunenburger kontra Bizottság ügyben 2007. június 7-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-4333. o.] 80. pontja).

36 A fentiek fényében meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet indokolása jogilag kielégítő módon lehetővé teszi azon indokok megértését, amelyek miatt az Elsőfokú Bíróság elutasította a fellebbező által az elsőfokú eljárásban előadott panaszokat.

37 Következésképpen a fellebbező által a fellebbezésének az alátámasztására hivatkozott első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

38 Második jogalapjával a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta azon korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolni, amellyel a pénzügyi természetű jogvitákban rendelkezik, hogy számára hivatalból kártérítést ítéljen meg.

39 A fellebbező különösen a megtámadott ítélet 47. pontját vitatja, amely pontban az Elsőfokú Bíróság lényegében megállapította, hogy bár egy új szóbeli vizsga szervezése megfoszthatja a fellebbezőt attól a lehetőségtől, hogy korábban nevezzék ki az A besorolási osztályba, és hogy következésképpen ezen osztályban gyorsabban

részesüljön előmenetelben, a felperes nem nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz erre irányuló vagyoni kártérítés iránti kérelmet.

40 A Bizottság azzal érvel, hogy e jogalap elfogadhatatlan, mivel azt első alkalommal a fellebbezés keretében hozták fel. Hozzáteszi, hogy mindenesetre a jelen ügyben nem volt ok kártérítésben részesíteni a fellebbezőt, és ezért az Elsőfokú Bíróság számára olyan alap sem, amely lehetővé tenné a pénzügyi természetű ügyekben fennálló korlátlan felülvizsgálati jogkörének a gyakorlását.

A Bíróság álláspontja

– Az elfogadhatóságról

41 Amint a főtanácsnok az indítványának 50. pontjában megjegyezte, az, hogy az Elsőfokú Bíróság köteles volt-e a fellebbező számára hivatalból vagyoni kártérítést megítélni, olyan jogkérdés, amely fellebbezés tárgya lehet, és amelynek az elfogadhatósága nem függhet attól, hogy a fellebbező az elsőfokú eljárásban nyújtott-e be kártérítés iránti kérelmet, vagy sem.

42 Ilyen állításra ugyanis, amely lényegében annak kifogásolásából áll, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta a hatáskörének a mértékét, természetéből adódóan

nem hivatkozhatnak az elsőfokú eljárásban, így a Bizottság elfogadhatatlansági kifogását el kell utasítani.

43 A fellebbező által a fellebbezésének alátámasztására felhozott második jogalapot ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

– Az ügy érdeméről

44 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a személyzeti szabályzat 91. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében az Elsőfokú Bíróság a pénzügyi természetű jogviták terén korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik, amelynek keretében jogosult az alperest hivatalból kötelezni az általa vétkesen okozott kár megtérítésére, és ilyen esetben az ügy összes körülményét figyelembe véve méltányosan értékelni az elszenvedett kárt (lásd különösen a 24/79. sz., Oberthür kontra Bizottság ügyben 1980. június 5-én hozott ítélet [EBHT 1980., 1743. o.] 14. pontját; a 176/86. és 177/86. sz., Houyoux és Guery kontra Bizottság egyesített ügyekben 1987. október 27-én hozott ítélet [EBHT 1987., 4333. o.] 16. pontját; a C-90/95. P. sz., Compte kontra Parlament ügyben 1997. április 17-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-1999. o.] 45. pontját és a C-348/06. P. sz., Bizottság kontra Girardot ügyben 2008. február 21-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-833. o.] 58. pontját).

45 E rendelkezés értelmében „pénzügyi természetű jogviták[nak]" nem csak az alkalmazottaknak valamely intézmény ellen irányuló, felelősség megállapítása iránti keresetei minősülnek, hanem valamennyi olyan kereset is, amely egy intézmény által valamely alkalmazott részére olyan összeg megfizetésére irányul, amely a személyzeti szabályzat vagy a munkaviszonyt szabályozó más jogi aktus alapján őt megítélése szerint megilleti (lásd a C-135/06. P. sz., Weißenfels kontra Parlament ügyben 2007. december 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-12041. o.] 65. pontját).

46 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a személyzeti szabályzat 91. cikkének (1) bekezdése értelmében vett pénzügyi természetű jogvitát keletkeztet a tisztviselő azon keresete is, amellyel a személyzeti szabályzat szerinti jogállását érintő határozat megsemmisítését kívánja elérni (lásd a fent hivatkozott Oberthür kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 14. pontját, valamint a Houyoux és Guery egyesített ügyekben hozott ítéletnek az 1. pontjával összefüggésben értelmezett 16. pontját).

47 Különösen, a Bíróság már döntött úgy, hogy a tisztviselő olyan keresete is kivált pénzügyi természetű jogvitát, amellyel a besorolása jogszerűségének a megítélését kéri (a 83/63. sz., Krawczynski kontra Bizottság ügyben 1965. július 8-án hozott ítélet (EBHT 1965., 773. o., 786. o.). Amint a főtanácsnok az indítványának 58. pontjában megjegyezte, e megállapítást azon megfontolásra alapították, miszerint a kinevezésre jogosult hatóságnak a besorolási határozata az érintett előmenetelére és a szervezeti hierarchiában betöltött helyére gyakorolt hatás mellett közvetlen kihatással van pénzügyi természetű jogosultságaira, különösen a személyzeti szabályzat szerinti illetményére.

48 Ebből következik, hogy a C. Gogos által az első fokon benyújtott keresetnek a személyzeti szabályzat 91. cikkének (1) bekezdése értelmében vett pénzügyi természete volt. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a jelen ügyben korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezett.

49 A személyzeti szabályzat 91. cikkének (1) bekezdésével az Unió igazságszolgáltatási intézményére ruházott korlátlan felülvizsgálati jogkör annak feladatává teszi, hogy az előtte folyamatban lévő jogvitákban teljes körű megoldást adjon (a fent hivatkozott Weissenfels kontra Parlament ügyben hozott ítélet 67. pontja és a C-197/09. RX-II. sz., M kontra EMEA ügyben 2009. december 17-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-12033. o.] 56. pontja).

50 Amint a főtanácsnok az indítványának 66. pontjában megjegyezte, e jogkör elsősorban arra szolgál, hogy lehetővé tegye az uniós bíróságoknak a közszolgálati jogvitákban

hozott megsemmisítésről rendelkező ítéletek tényleges érvényesülésének biztosítását oly módon, hogy amennyiben a kinevezésre jogosult hatóság egy téves jogalkalmazással hozott határozatának a megsemmisítése nem elegendő az érintett tisztviselő jogainak érvényesítéséhez vagy érdekeinek hatékony védelméhez, úgy az uniós bíróság hivatalból kártérítést ítélhet meg számára.

51 Márpedig a jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság valóban arra a következtetésre jutott, hogy a besorolási határozat és a panaszra vonatkozó határozat meghozatalakor nem alkalmazták tévesen a jogot, emlékeztetni kell arra, hogy amint a jelen ítélet 44. pontjában szerepel, a korlátlan felülvizsgálati jogkör az uniós bíróságok számára lehetővé teszi azt is, hogy az alperest hivatalból kötelezzék az általa vétkesen okozott kár megtérítésére, még azokban az esetekben is, ha nem semmisítik meg a megtámadott határozatot.

52 Azonban, amint a főtanácsnok az indítványának a 68. és 75. pontjában megjegyezte, meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben C. Gogos által az illetményével és az előmenetelével összefüggésben elszenvedett károk nem a besorolási határozatra, illetve a panaszra vonatkozó határozatra vezethetőek vissza, hanem a Bizottság által a versenyvizsga során elkövetett téves jogalkalmazásra, amellyel C. Gogos nem érvelt a jelen eljárás keretében.

53 Ilyen körülmények között helyes, hogy az Elsőfokú Bíróság nem gyakorolta a korlátlan felülvizsgálati jogkörét, így a fellebbező által a fellebbezésének az alátámasztására felhozott második jogalapot is mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás túlzott időtartama miatti kártérítési kérelem

A felek érvei

54 A fellebbező azt kéri a Bíróságtól, hogy számára ítéljen meg 50 000 euró összegű kártérítést az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás túlzott időtartama miatt.

55 A Bizottság azzal érvel, hogy olyan új kérelemről van szó, amelyet első alkalommal a fellebbezés szakaszában adtak elő, így azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani. Hozzáteszi, hogy ez a kérelem mindenesetre nyilvánvalóan minden alapot nélkülöz.

A Bíróság álláspontja

56 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy bár az ésszerű ítélethozatali határidő Elsőfokú Bíróság általi – bizonyított – be nem tartása kártérítési kérelemnek adhat helyt a felperes által az Európai Unióval szemben az EUMSZ 340. cikk második bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 268. cikk alapján benyújtott kereset keretében (a C-385/07. P. sz., Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland kontra Bizottság ügyben 2009. július 16-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-6155. o.] 195. pont), a Bíróság eljárási szabályzata 113. cikkének 1. §-a előírja, hogy a fellebbezés keretében a fellebbező kérelmeinek az Elsőfokú Bíróság ítéletének teljes vagy részleges hatályon kívül helyezésére kell irányulnia, és adott esetben arra, hogy az elsőfokú eljárásban előterjesztett kérelmeknek egészben vagy részben adjanak helyt (a C-120/06. P. és

C-121/06. P. sz., FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6513. o.] 205. pontja).

57 Következésképpen bármiféle olyan bizonyíték hiányában, amely arra utal, hogy az eljárás időtartama hatással lett volna a jogvita kimenetelére, az arra vonatkozó jogalap, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt zajló eljárás nem volt összhangban az ésszerű határidő betartásának követelményével, főszabály szerint nem vezet az Elsőfokú Bíróság ítéletének hatályon kívül helyezéséhez, és ezért mint elfogadhatatlant el kell utasítani (a fent hivatkozott FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 203. és 211. pontja).

58 Márpedig C. Gogos egyáltalán nem állította, hogy az eljárás állítólagosan túlzott időtartama hatással volt az Elsőfokú Bíróság előtti jogvita kimenetelére, és ezen az alapon a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését sem kérte.

59 Ilyen körülmények között a fellebbező által a jelen fellebbezés keretében benyújtott kártérítési kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

60 A fenti megállapítások összességéből következik, hogy a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

61 Az eljárási szabályzat 69. cikke 2. §-ának első bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

62 Azonban ugyanezen eljárási szabályzat 122. cikke második bekezdésének második francia bekezdése alapján a Bíróság valamely intézmény tisztviselője vagy egyéb alkalmazottja által előterjesztett fellebbezés esetén – amennyiben a méltányosság azt megköveteli – elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását.

63 A jelen ügy körülményei között e rendelkezést kell alkalmazni, és el kell rendelni, hogy a felek maguk viseljék saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) C. Gogos és az Európai Bizottság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások